

Vergelding

Adri Burghout

© 2020 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 3043 4
www.uitgeverijdenhertog.nl

Omslagillustratie: Adri Burghout

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Namen

Ivar van Waes	- Instructeur Fort Hood
Lean van Waes	- marinier in M squadron (broer van Ivar)
Generaal-majoor Marcel Eijck	- directeur MIVD
Bazayan	- Koerdische strijder
Arhat	- Koerdische strijder
Serxwebun (Ser)	- Koerdische strijder (neef van Bazayan)
Zoro	- Koerdische strijder (zwager van Bazayan)
Viola Lisica	- stille, tegelijkertijd tragische liefde van Ivar
Anatolij Lysenko	- officier bij de GROe
Vicky	- jonge vrouw in Jableh
Medya	- vrouw van Bazayan

Den Haag, Frederikkazerne

‘Kom binnen!’ klinkt het aan de andere kant van de deur.

De militair voor de deur drukt de klink omlaag, opent deze voorzichtig en stapt binnen.

‘Kolonel Smit! Gaat u zitten,’ wijst de man achter het bureau.

Smit salueert. ‘Goedenavond, generaal-majoor. U wilde mij spreken.’

Achter het bureau zit een licht kalende man met een opvallend jong uiterlijk voor een generaal-majoor. Zijn grijsblauwe ogen nemen de kolonel nauwkeurig op. ‘Inderdaad... Het spijt me dat het op dit late tijdstip moet, maar dat heeft een reden.’ Hij pakt een vel papier van zijn bureau en legt dat voor Smit neer. ‘Lees eerst maar.’

Kolonel Smit kijkt de generaal-majoor even onderzoekend aan, en leest dan de brief. Na enkele regels vernauwen zijn ogen zich. Als hij alles heeft gelezen, kijkt hij op, in afwachting van nadere toelichting. ‘Ik heb één vraag waar ik graag één antwoord op krijg. Maar ... zodra u deze ruimte hebt verlaten, bent u zowel de vraag als het antwoord vergeten. Is dat duidelijk?’

‘Meer dan duidelijk, generaal-majoor!’ antwoordt Smit.

‘Goed, de vraag is of je iemand weet die deze klus kan klaren. En niet alleen *kan* ... maar die dat ook echt *doet!*’

Even valt er een stilte.

‘Ik kan maar één naam bedenken, generaal-majoor. Maar als ik deze naam noem, maak ik me medeverantwoordelijk voor een onmogelijke klus waar deze man voor wordt geplaatst.’

‘Zeg het toch maar. Ik hecht veel waarde aan je oordeel,’ moedigt de generaal-majoor hem aan.

Kolonel Smit bijt op zijn lip en snuift een keer. ‘Kolonel Ivar van Waes.’

‘Fijn dat u mijn gedachten bevestigt,’ glimlacht de generaal-majoor.

‘Dat is dus duidelijk. Nou, dat was het. U mag weer naar huis.’

Kolonel Smit staat op, schuift de stoel onder het bureau en aarzelt.

‘Generaal-majoor... hoewel ik hem het meest geschikt vind, ben ik toch van mening dat hij niet moet gaan... Dat wilde ik nog zeggen.’

‘Ik begrijp u. Maar die beslissing is niet aan u.’

Kolonel Smit salueert opnieuw. Dan draait hij zich om en loopt naar de deur.

‘Kolonel Smit,’ zegt de generaal-majoor, ‘waar hebben wij over gesproken?’

Smit draait zich abrupt om. ‘Ik zou het niet weten, generaal-majoor.’

Deze knikt goedkeurend en Smit trekt de deur achter zich dicht.

Een moment kijkt de generaal-majoor peinzend voor zich uit. Dan pakt hij de telefoon.

Texas, USA

Een Nederlandse Apache scheert laag en hard over de boomtoppen van de Comanche Spring Ranch. Voor vandaag zit de oefening erop. Als groet vliegt het toestel nog een keer over de ranch van Chad Horn, de eigenaar van het landgoed. Chad staat bij de barbecue op het terras voor zijn witte woning en steekt grijnzend zijn arm omhoog als de Apache overraast. De geboren en getogen Texaan vindt het prima dat er boven zijn driehonderd hectare wordt geoefend. Hij heeft er zelfs plezier in.

Drie kwartier later zet de Apache de wielen weer aan de grond op het westelijk deel van het Robert Gray Army Airfield.

Kolonel Van Waes draait de voorste rechterdeur omhoog zodra de motoren stilstaan. Het is bloedheet in de Texaanse zon. Eerste luitenant Kuijpers draait ook zijn rechterzijdeur omhoog en zet een voet op de avionics bay.

Terwijl de kolonel zijn leerling laat voorgaan bij het uitstappen, komt er een jeep aangereden. Er springt een militair uit die rechtstreeks naar de zojuist gelande Apache loopt. Bij het toestel wacht hij even totdat de beide vliegers op de grond staan en salueert. ‘Kolonel Van Waes, u

wordt onmiddellijk verwacht bij de luitenant-kolonel.'

Ivar fronst zijn wenkbrauwen en kijkt van de militair naar de eerste luitenant naast hem. 'Oké. Ik kom eraan na de debriefing.'

'De luitenant-kolonel heeft met nadruk *onmiddellijk* gezegd,' zegt de militair.

Ivar haalt zijn schouders op. 'Je hoort het,' zegt hij tegen zijn leerling. 'Dit gaat voor.' Hij draait zich om en loopt met de militair mee naar de Jeep.

Zodra Ivar is ingestapt, scheurt de militair weg van de AH-64, het luchthaventerrein over en even later stopt hij voor een van de drie gebouwen die vlak bij elkaar staan. Ivar stapt uit en loopt regelrecht bij het middelste naar binnen. In het gebouw klopt hij voorzichtig op de deur van de commandant.

'Kom binnen, kolonel Van Waes,' hoort hij roepen.

Eenmaal binnen, wijst de commandant Ivar een stoel. 'Doe de deur dicht en ga even zitten.'

Ivar sluit de deur, laat zich traag op de stoel zakken en vouwt zijn armen over elkaar.

'Ongetwijfeld kun je je oud-squadroncommandant nog herinneren?'

Ivar kijkt de detachementscommandant vragend aan. 'Ik kan me er een paar herinneren ...'

'Eijck!' reageert de commandant.

'Ah, Eijck! Zeker. Aan hem heb ik goede herinneringen.'

'Mag hopen dat dit zo blijft. Ik heb hem aan de telefoon gehad en hij heeft mij een bericht gestuurd.' De commandant schuift een papier naar Ivar. 'Dit is het. Lees maar eens.'

Ivar leest het bericht en kijkt daarna de commandant weer aan. 'Oké. Wat wil dat zeggen?'

'Dat Eijck iemand op het oog heeft voor deze opdracht.'

'Hebben wij mensen in ons detachement voor zo'n klus?' vraagt Ivar verbaasd en ook wat ongelovig.

'Jij!' reageert de commandant kort.

Ivar kijkt de commandant een ogenblik uitdrukkingloos aan. Zijn

kaakspieren spannen zich. Het blijft een tiental seconden stil. Dan zegt hij: ‘Helder ... Wanneer?’

‘Ik heb zojuist een ticket gereserveerd voor een vlucht, KL 6123 vanaf Orlando. Maar eerst neem je een regionale vlucht naar Orlando om 18.00 uur vanavond.’ De commandant kijkt even op zijn horloge. ‘Je hebt dus nog drieënhalf uur om in te pakken voor de vlucht vanaf hier naar Orlando en vandaar ga je met Air France-KLM naar Nederland. Je wordt morgenmiddag verwacht in de Frederikkazerne te Den Haag.’ Hij kijkt Ivar even zwijgend aan. Dan vraagt hij: ‘Ivar, je bent je bewust van de risico’s?’

‘Ik ken de regio redelijk goed.’

‘Oké, doe voorzichtig. Ik zie je graag hier terug.’ De commandant staat op, loopt om zijn bureau, schudt Ivar de hand en slaat hem op de schouder.

Ivar kan zich niet aan de nare gedachte onttrekken dat dit een afscheid voor altijd lijkt. Snel salueert hij officieel en draait zich om.

In zijn appartement aangekomen, vult hij meteen zijn koffer en een rugtas. Het liefst had hij alles meegenomen, maar dat gaat vanzelf niet lukken. Het meest nodige verdwijnt in de koffer. En dat is ook nog te veel, realiseert hij zich. Er zal niet zoveel overschieten wat uiteindelijk meegaat. Het zou ook allemaal maar ballast zijn, beseft hij. Afijn, de rest zal er nog wel staan als ik terugkom, denkt hij.

Als ik terugkom... als ik terugkom... gonst het ongemakkelijk door zijn hoofd.

Hij heeft vaker voor hete vuren gestaan en overleefd in die regio. Dat geeft hem op zich zelfvertrouwen, maar nooit volledig.

Tegelijk voelt hij een bijna dierlijke drang om hem te vinden. En het lukt hem niet om die drang te onderdrukken. Hij vraagt zich zelfs af of hij dat wel erg vindt.